

HEM TINGUT VUIT FILLS, I QUÈ?

MARTA VIVES I SABATÉ

Fa pocs dies escoltava, com faig moltes vegades, una emissora de ràdio amb programació cultural. Estaven explicant la vida i l'obra d'en Joan Coromines, el lingüista, i comentaven que la seva mare havia estat pedagoga i impulsora del mètode Montessori cap allà als anys 20. La senyora Coromines havia tingut vuit fills. I, en aquell moment, el presentador del programa va dir: "*Vuit fills!!!?*" I el comentarista va respondre: "*Sí, vuit, cosa que avui dia es podria dir que és una... irresponsabilitat*".

Vaig canviar d'emissora immediatament. M'havia enfadat. No és la primera vegada que canvio d'emissora per un comentari d'aquesta mena...

En primer lloc, un comentarista o un presentador d'un programa cultural no pot expressar opinions personals d'aquesta mena. En segon lloc, no considerem irresponsables persones que, pels motius que sigui, han escollit una opció de vida que no és la que ells han triat o la que es porta en la societat d'avui dia.

Hem tingut vuit fills, amb la total convicció que no seria fàcil. Mai no he pensat que la vida fos fàcil. La societat, avui dia, ens porta a tots a una mena de corrent que imposa la "lei del mínim esforç", la de disposar de tot el temps per a un mateix, per tal de poder competir amb tot aquell o tot allò que se'ns posi al davant (a

la feina, als esports), per disposar de temps per anar de vacances i gaudir-ne tant com es pugui, i compte amb els traumes postvacacionals.

Se'ns ha dit que som "carques", d'una tendència religiosa determinada, que com es pot ser irresponsable d'aquesta manera en una societat com la d'ara.

No ha estat, no és, ni serà fàcil tirar endavant una família nombrosa. Durant els primers anys, quan els fills són petits, no pots dormir les hores que caldria. Has de fer mans i mànigues per compaginar la vida professional i la vida familiar. No pots anar de vacances on et vindria de gust. Però tot això es compensa amb l'observació i la participació en el creixement físic, intel·lectual, emocional de les criatures.

Quan són més grans, adolescents, tampoc no pots dormir les hores que caldria. Sortides a les nits boges dels caps de setmana, preocupacions pels exàmens, companyies més o menys aconsellables. Però tot això es compensa amb la conversa, unes vegades relaxada i altres més alterada, amb aquests nois i noies que descobreixen el món, amb les seves veritats i mentides.

Intentem educar els nostres fills perquè siguin bones persones, coherents amb les seves conviccions, siguin o no les que nosaltres creiem que són les més adequades, i les que hem ensenyat a casa i que encara repetim i expliquem. Intentem educar els nostres fills en "l'autosubsistència". Espavillar-se per resoldre els seus problemes (sempre que no siguin importants:

aleshores intervenim en allò que calgui). Estar disposats a compartir tot allò que tenen entre mans (des del plat a taula, les l·laminadures, la pilota, a les col·laboracions en les activitats més diverses).

No és fàcil, i a vegades estàs a punt de defallir. Però quan mires enrere i penses en tot allò que has passat, encara que sembli impossible et dóna ànims per continuar endavant. De totes maneres, ningú no et pot assegurar que aquests fills tindran una vida fàcil, ni que segueixin els teus consells.

Com vaig poder aprovar unes oposicions amb tres criatures i esperant la quarta, sense tornar-me ximple? Com anar a la feina quan t'has quedat sense cangur? Com...? Certament amb il·lusió i confiança, però també amb el suport dels mateixos fills, dels avis i d'uns quants amics.

Així doncs, el fet de tenir fills o no tenir-ne, de tenir-ne un, dos o deu, és una opció de vida. No som ni més ni menys egoistes, ni més o menys responsables, sempre que siguem coherents amb les nostres conviccions, creences o ideologies.

Hem optat per aquesta via. N'estem satisfets. I si bé alguna vegada algun dels fills ha dubtat de si aquesta opció era la bona, no ha tardat gaire a pensar que ja està bé on és, i que no ho canviaria.

No és fàcil tenir la casa en ordre (un dia uns amics van venir a casa i em vaig disculpar pel desordre. I van respondre'm: "*Senyal que hi ha vida*"). Però si un dia us hi presenteu, no ho dubteu, hi tindreu un plat a taula.